

11 juli - Feest Vlaamse Gemeenschap

Nu doorzetten

CD&V-voorzitster Marianne Thyssen pleitte een aantal weken geleden in Plopsaland in duidelijke bewoordingen voor een belangrijke staatshervorming. “Wie deze hervorming tegenhoudt, speelt met de toekomst van het land. Wij kunnen niet toestaan dat er wordt gepokerd met de Vlaamse, Brusselse en Waalse welvaart als inzet... We zijn nog bereid de interregionale en interpersoonlijke solidariteit te verdedigen. Maar als men de noodzakelijke hervormingen voor ons land onmogelijk maakt, sluiten wij niets uit”. Zonder hervormingen schieten de Franstaligen in eigen voeten. Deze uitspraak bracht slechts wat lichte rimpelingen op het water, meer niet. Twee jaar geleden zou dat tot heel wat politieke heisa hebben geleid, maar het laatste jaar volgen de straffe en stoere uitspraken elkaar op de voet. Er is een duidelijke escalatie aan de gang. 15 juli wordt voor dit land de ‘dag des oordeels’. Als er geen aanzet is tot een stevige staatshervorming, dan trekken de christen-democraten de stekker uit de regering. Een institutionele crisis zonder weerga zal dan het gevolg zijn. Maar in de Wetstraat 26 weet men maar al te goed dat onze overjaarse staatsstructuur absoluut geen wissel op de toekomst is. Over zowat alles denken Vlamingen en Walen (samen met hen ook de Franstaligen in Brussel) anders. Vlaanderen is vragende partij om belangrijke fiscale, sociaal-economische, financiële en juridische hefboomen in handen te krijgen. In Wallonië gruwet men van deze gedachte. Het enige wat hen interesseert, is een uitbreiding van Brussel, richting Wallonië wel te verstaan, en, als het even kan, met de faciliteitengemeenten erbij.

De wensen en verlangens van Walen en Vlamingen liggen lichtjaren uit elkaar. 44% van de Walen kiest voor een herstel van België. Wallonië wenst de huidige toestand te bevrozen. Nochtans heeft Wallonië heel veel redenen om zich zorgen te maken. Graydon berekende dat in de eerste helft van dit jaar in Wallonië bijna 5% en in Brussel zelfs meer dan 7% van de bedrijven failliet gingen. Vlaanderen kende daarentegen een lichte daling van bijna 2%. Uit de studie blijkt ook dat Vlaamse bedrijven doorgaans gezonder zijn dan de Waalse en Brusselse. Daarnaast blijkt ook dat de kloof in de werkzaamheids- en de werkloosheidsgraad tussen Vlaanderen enerzijds en Wallonië en Brussel anderzijds maar blijft stijgen.

Het is paradoxaal dat de Franstaligen die juist het meest gebaat zijn bij een fiscaal, financieel en tewerkstellingsbeleid op maat van hun noden en wensen, het staatshervormingsproces blokkeren. Wallonië (heel Franstalig België) blijft rekenen op de huidige solidariteitsmechanismen.

Maar alles wijst erop dat het de publieke opinie in Vlaanderen eindelijk menens is. Een grondige hervorming van de staat als wissel op de toekomst is voor het leeuwendeel van de Vlamingen de enige optie. Nog nooit was de eensgezindheid in Vlaanderen zo groot. Het huidige België biedt geen soelaas. België moet grondig worden herdacht of zal straks niet meer zijn. Dat is de krachtige boodschap van Marianne Thyssen.

De CD&V moet woord houden. Ze heeft de sleutel in handen. We brengen de woorden van Luc Van den Brande in herinnering: “Dit land mag niet terugkeren naar een systeem van federale voogdij over de deelgebieden. Die deelgebieden moeten met versterkte bevoegdheden en verantwoordelijkheden uit de staatshervorming komen.” Voor de CD&V moet blijven: een zeer sterke financiële en fiscale verantwoordelijkheid voor de regio's, arbeidsmarktbeleid en economische hefboomen (mobiliteit, energie, wetenschapsbeleid), een verschillend gezondheidsbeleid, een eigen gezinsbeleid. Gewesten moeten beslissingsrecht hebben inzake justitie, NMBS... Maar vooreerst de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde.

Is dit niet het minimumprogramma dat alle Vlaamse partijen goedgekeurd hebben? CD&V, kies voor de Vlaamse staatsraison.

Walter Baeten, Eric Defoort, Peter Peene, Philippe Haeyaert